

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 857/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	D. M.	1. dniu 3.11.2020 roku około godz. 16:15 w msc. B. gm. G. woj. (...) na (...) km drogi (...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) jadąc w kierunku P. i będąc w stanie pod wpływem substancji psychotropowej z grupy (...) w postaci (...)	

		<p>- (...), w stężeniu które mogło upośledzać jego sprawność psychomotoryczną w stopniu podobnym jak w stanie nietrzeźwości, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa określone w ustawie prawo o ruchu drogowym tj. nie zachował szczególnej ostrożności i nieuważnie obserwował drogę przed pojazdem, nie zachowując bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu, przez co uderzył w tył samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. Z., który siłą uderzenia przemieścił się i uderzył w tył przyczepy marki K. o nr rej. (...) ciągniętej przez samochód ciężarowy marki V. o nr rej. (...) powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w następstwie którego pokrzywdzony M. Z. na skutek poniesionych obrażeń poniósł śmierć na miejscu</p> <p><i>tj. o czyn z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk</i></p>	
	D. M.	<p>2. dniu 3.11.2020 roku w msc. B. gm. G. woj. (...) na drodze (...) ok. godz. 16:15 prowadził pojazd mechaniczny samochód marki F. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie pod wpływem substancji psychotropowej z grupy (...) w postaci (...) - (...), w stężeniu we krwi o godz. 19:55 2,09</p>	

		ng/ml, tj. w stężeniu które ok. godz. 16:15 mogło upośledzać jego sprawność psychomotoryczną w stopniu podobnym jak w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. W dniu 3 listopada 2020 r. około godziny 16.15 D. M. kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), po przejechaniu około 300 km znalazł się na drodze (...) w kierunku P. na wysokości miejscowości B. (słupek hektometryczny (...) km (...)).</p> <p>2. Droga w tym miejscu dwukierunkowa o płaskim odcinku, w trakcie robót budowlanych. W kierunku P. – dwa pasy ruchu oraz pas awaryjny, jeden pas w kierunku Ł., oddzielonego od pozostałych linią „(...) (podwójna linia ciągła) oraz znakiem (...) Nawierzchnia drogi betonowa, mokra w dniu 3 listopada 2020 roku dnia, bez śladów zanieczyszczeń. Dzień bez opadów, niewielkie zachmurzenie, zmierzch temperatura otoczenia + (...).</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego D. M.</p> <p>Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego</p>	<p>43</p> <p>26-27</p>	

<p>3. Prędkość administracyjna w tym miejscu to 70 km/h.</p>			
<p>4. D. M. - kierujący pojazdem F. (...) nie zachował należytej ostrożności i nie utrzymał odstępów od poprzedzającego go pojazdu H. (...) nr rej. (...), prowadzonego przez M. Z. i najechał na tył pojazdu marki H. (...). Na skutek uderzenia pojazd marki H. (...) uderzył w tył zespołu pojazdów tj. przyczepa K. o nr rej. (...) wraz z (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez B. I..</p> <p>5. W wyniku zdarzenia kierujący pojazdem H. (...) - M. Z. skutkiem poniesionych wielonarządowych obrażeń poniósł śmierć.</p>	<p>Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych</p> <p>Opinia z sądowno-lekarskiej sekcji zwłok</p> <p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia</p> <p>Protokoły oględzin pojazdów</p> <p>Częściowo zeznania świadka B. I.</p> <p>Częściowo zeznania świadka M. S.</p>	<p>68-75</p> <p>121-123</p> <p>26-28</p> <p>10-11, 12-13, 14-15, 21-22,</p> <p>33v</p> <p>148v-149</p>	
<p>6. D. M. w chwili zdarzenia nie był pod wpływem alkoholu.</p> <p>7. W wyniku badania toksykologicznego w próbce krwi pobranej od D. M. w dniu 3 listopada 2020r., o godzinie 19:55 (3 godziny 40 minut po wypadku) ujawniono obecność</p> <p>- (...) ((...)) w stężeniu 2,04 ng/ml</p> <p>- jego (...) (...) - (...) ((...)) w stężeniu 15,1 ng/ml</p> <p>- jego (...) (...) - (...) ((...)) w stężeniu poniżej granicy</p>	<p>Protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu</p> <p>Sprawozdanie z prowadzonych badań wraz z protokołem pobrania krwi</p> <p>Opinia biegłego z dziedziny toksykologii</p>	<p>9</p> <p>104, 105</p> <p>94-95</p>	

istotności, tj. poniżej 0,50 ng/ml.			
8. Stężenie substancji psychotropowej (...) - (...) w trakcie wypadku mogło wynosić 2,92 ng/l do 3,56 ng/ml. Oznacz to że upośledzać sprawność psychomotoryczną D. M., w stopniu podobnym jak w stanie nietrzeźwości, co odpowiadałoby stężeniu alkoholu we krwi powyżej 0,5‰.	Opinia biegłego z dziedziny toksykologii	z 94-95, 314-315	
9. Pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) przed zdarzeniem nie posiadał uszkodzeń mogących mieć wpływ na przebieg i wystąpienie wypadku drogowego. Wszystkie układy mające bezpośredni i pośredni wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym były sprawne.	Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych	62-64	
10. Pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) przed zdarzeniem nie posiadał uszkodzeń mogących mieć wpływ na przebieg i wystąpienie wypadku drogowego. Wszystkie układy mające bezpośredni i pośredni wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym były sprawne.	Opinia biegłego z zakresu dziedziny kryminalistycznej rekonstrukcji zdarzeń drogowych	65-67	
11. B. Z. żona M. Z. (zmarłego w wypadku drogowym) prowadzi aktualnie jednoosobowe gospodarstwo domowe. Utrzymuje się z emerytury	Zeznania świadka B. Z. Zeznania świadka A. Z. Zeznania świadka J. L.	325 264v 265	

<p>w wysokości 2.700 brutto. Uprzednio małżonkowie prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, M. Z. zarabkował na poziomie 1.500-1.700 Euro, które to środki zasilały gospodarstwo domowe B. i M. małżonków Z..</p>			
<p>12. B. Z., działając przez pełnomocnika zgłosiła zakładowi (...) w W. roszczenia z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, domagając się świadczeń opisanych we wniosku opatrzonym datą 02,02.2021r..</p> <p>13. W związku z odpowiedzialnością cywilną posiadaczy pojazdów mechanicznych</p> <p>14. W dniu 17 marca 2021 r. B. Z. zawarła z (...) SA V. (...) w W. porozumienie co do zadośćuczynienia i odszkodowania (art. 446 k.c.) na rzecz osoby najbliższej B. Z., w związku ze śmiercią M. Z., będącą następstwem wypadku komunikacyjnego z dnia 03.11.2020r.. Strony ustaliły odszkodowanie i zadośćuczynienie na kwotę 85.000,00 zł. i postanowiły, że kwota ta stanowi zaspokojenie wszelkich roszczeń B. Z. związanych ze wskazaną szkodą, a poszkodowana zrzeka się na przyszłość</p>	<p>Kopia wniosku</p> <p>Kopie porozumień</p>	<p>320</p> <p>320</p>	

<p>roszczeń związanych ze szkodą, ponad kwotę ugodzoną.</p> <p>15. W dniu 19 listopada 2021 r. B. Z. zawarła z (...) SA V. (...) w W. porozumienie, na mocy którego zakład ubezpieczeń zobowiązał się zapłacić poszkodowanej jednorazowe odszkodowanie tytułem skapitalizowanej renty alimentacyjnej w kwocie 52.000,00 zł która to kwota wyczerpuje roszczenia poszkodowanej przysługujące na podstawie art. 446 § 2 kc w zw. z art. 447 kc w stosunku do zakładu ubezpieczeń i sprawy wypadku z dnia 03.11.2020 roku.</p>			
<p>16. D. M. był uprzednio karany.</p>	Karta karna	100-102	
<p>2.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	Dowód	Numer karty	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			

2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Częściowo Wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnieniom oskarżonego należy przyznać walor wiarygodnych w zakresie w jakim traktują o celu podróży, lokalizacji zdarzenia oraz jego przebiegu już po wypadku. Fakty powyższe wynikają tak z wyjaśnień oskarżonego, ale także pośrednio protokołów oględzin pojazdów, oględzin miejsca zdarzenia. Nie ma podstaw do kwestionowania wyjaśnień w wskazanym zakresie, przeciwnie jawią się jako szczere, rzeczowe, logiczne.	
	Zeznania świadka B. I.	Zeznaniom wskazanego świadka należy przyznać walor wiarygodnych, jawią się jako szczere i rzeczowe.	
	Zeznania świadka M. S.	Zeznaniom wskazanego świadka należy przyznać walor wiarygodnych, jawią się jako szczere i rzeczowe.	
	Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego Protokoły oględzin pojazdów	Dokumenty w postaci omawianych protokołów nie budzą wątpliwości, stanowią rejestrację czynności procesowej, podpisane przez osoby podejmujące oględziny. Odpowiadają wymogom	

		przewidzianym w art. 148 § 1 kpk. Szkic z miejsca wypadku stanowi dopełnienie oględzin.	
	Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych	Wnioski opinii biegłego należy podzielić. Opinia jest jasna, pełna, wewnętrznie niesprzeczna. Pochodzą od osoby fachowej i bezstronnej.	
	Opinia z sądowo-lekarskiej sekcji zwłok	Wnioski opinii należy podzielić. Jest ona jasna, pełna, wewnętrznie niesprzeczna, pochodzi od osoba fachowej i bezstronnej.	
	Protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu Protokoły pobrania krwi	Dokument ten zostały sporządzone w sposób jasny i przejrzysty.	
	Opinia biegłego z dziedziny toksykologii wraz z opinią uzupełniającą	Wnioski opinii biegłego należy podzielić, są one jasne, pełne, wewnętrznie niesprzeczne. Pochodzą od osoby fachowej i bezstronnej.	
	Zeznania świadka B. Z. Zeznania świadka A. Z. Zeznania świadka J. L.	Zeznania świadków są logiczne, wzajemnie korespondują. Sąd dał im wiarę w przedmiocie sytuacji finansowej B. Z..	
	Kopia wniosku Kopie porozumień	Dokumenty nie budzą wątpliwości, bak podstaw do kwestionowania.	
	Karta karna	Dokument urzędowy sporządzony w granicach kompetencji wystawcy.	

<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
		<p>.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu:</p> <p>a/ czynu zarzucanego w pkt. I wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art.178 kk,</p> <p>b/ czynu zarzucanego w pkt II, wyczerpującego dyspozycję art.178a § 1 kk.</p> <p>Odnośnie czynu przypisanego</p>			

oskarżonemu w pkt 1 wyroku podkreślenia wymaga, że wypadkiem w komunikacji jest zdarzenie mające miejsce w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, wynikłe z naruszenia zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tym ruchu, którego skutkiem jest nieumyślne spowodowanie obrażeń ciała, powodujących naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni albo śmierć człowieka lub ciężki uszczerbek na jego zdrowiu. Treść przepisu art. 177 Kodeksu karnego nie pozostawia wątpliwości, że chodzi o obrażenia innej osoby, niż sprawca (R.A. Stefański, „wypadek w komunikacji jako przestępstwo w nowym kodeksie karnym”, Prok. i Pr. 1998r., Nr 10, s. 47).

Oskarżonemu zarzuca się naruszenie zasady szczególnej ostrożności (art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym) oraz zasady bezwzględnej trzeźwości (art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym).

Każdy kierowca zobowiązany jest do zachowania należytej ostrożności podczas prowadzenia pojazdów. Oznacza to że czynności

podczas kierowania pojazdem powinny być wykonywane zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych – obiektywnie mają prowadzić do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu, a jednocześnie powstrzymania się od czynności które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć. Przez zachowanie ostrożności należy przyjąć obowiązek bacznej i ciągłej obserwacji całej jezdni, zmniejszenia szybkości jazdy do bezpiecznej w warunkach ograniczonej widoczności, a zwłaszcza powstrzymania się od używania napojów alkoholowych (wyrok SN z 16.07.1976 r. VI KRN 135/76 OSNKW 1976, nr 1-11, poz. 130) . Taktyka jazdy musi uwzględniać konieczność zatrzymania pojazdu na krótkiej drodze hamowania. Z powyższego wywodzi się również obowiązek zachowania bezpiecznej prędkości, a w szczególności dostawnie jej do doświadczenia kierującego, umiejętności i warunków ruchu. To bezpieczna prędkość pozwala skrócić drogę hamowania w przypadku wystąpienia przeszkody na drodze. Nie wymaga szerszych rozważań, że termin prędkość bezpieczna nie jest określeniem normatywnym, gdyż nie

występuje ani w Prawie o ruchu drogowym, ani w aktach wykonawczych, lecz jest pojęciem powszechnie używanym w judykaturze i doktrynie. Prędkość jest normalnym stanem pojazdu znajdującego się w ruchu (K.J. Pawelec, Poszkodowany w wypadku drogowym, Warszawa 2001, s. 43). Jest ona jednym z najważniejszych komponentów bezpieczeństwa ruchu drogowego. To od niej w dużym stopniu zależy poziom bezpieczeństwa ruchu. Jak zauważył Sąd Najwyższy: "Pojęcie "bezpieczna szybkość pojazdu" jest pojęciem o charakterze relatywnym i w związku z tym żaden akt prawny nie może za pomocą wyrażonych cyfrowo wskaźników (np. ilość km/sek.) określić, jaka szybkość pojazdu jest szybkością bezpieczną" (wyr. SN z 3.8.1972 r., Rw 734/72, Informacja Prawnicza 1972, Nr 7-8, poz. 4). Prawo o ruchu drogowym nakazuje kierującemu pojazdem: "Jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, w szczególności zaś takich okoliczności, jak rzeźba terenu, stan i widoczność drogi, stan i ładunek pojazdu oraz warunki atmosferyczne i natężenie ruchu" (art. 19 ust. 1

ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowego).

Zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowego, zabrania się kierowania pojazdem przez osobę w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środku działającego podobnie do alkoholu, a także holowania pojazdu kierowanego przez osobę, będącą w jednym z wyżej wymienionych stanów. Odpowiedzialność za występki z art. 177 § 1 lub 2 kk powstaje wówczas, gdy naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu pozostaje w związku przyczynowym ze spowodowanym skutkiem. W tym kontekście wymaga rozważenia problem czy wprowadzenie się w taki stan jest naruszeniem zasady bezpieczeństwa w ruchu i czy samo jej naruszenie może doprowadzić do skutku wymienionego w tym przepisie. Nie budzi chyba wątpliwości, że wprowadzenie się w jeden z tych stanów stanowi naruszenie zasady bezpieczeństwa (uchw. PSIK SN z 28.2.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, Nr 3-4, poz. 33, teza 7; wyr. SN (7) z 19.4.1985 r., RNw 5/85, OSNKW 1986, Nr 1, poz. 4, z glosą krytyczną A. Gubińskiego, PiP 1986, Nr 9, s. 146-157; A. Bachrach, Przestępstwa

i wykroczenia..., s. 282–283; R.A. Stefański, Wykroczenia drogowe..., s. 96).

Odwołując się do zgromadzonych dowodów, ze szczególnym naciskiem na opinię biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji zdarzeń drogowych, oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności, w ten sposób, że nieuważnie obserwował drogę przed pojazdem i nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu, przez co uderzył w tył samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. Z., który siłą uderzenia przemieścił się i uderzył w tył przyczepy marki K. o nr rej. (...) ciągniętej przez samochód ciężarowy marki V. o nr rej. (...).

Odnosząc się szerzej do zasady bezwzględnej trzeźwości, oskarżony, D. M. został poddany badaniom na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu oraz badaniom krwi na obecność substancji psychotropowych. Wynik badania na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu wskazał, iż kierujący pojazdem był trzeźwy w czasie wypadku. Zaś badania toksykologiczne ujawniło obecność w krwi

oskarżonego substancję w postaci:

-delta-9-tetrahydrokannabinolu ((...)) w stężeniu 2,04 ng/ml,

-jego (...) (...) - (...)((...)) - (...) (...) - (...) w stężeniu 15,1 ng/ml,

-jego (...) (...) - (...) (11-OH- (...) - (...)) w stężeniu poniżej granicy istotności, tj. poniżej 0,50 ng/ml. Nie sposób nie dostrzec, że badania toksykologiczne oskarżonego prowadzono po upływie 3 godzin i 40 minut od zdarzenia drogowego. Od oskarżonego pobrano dwie próby krwi, przy czym jedną przeznaczono do badań na zawartość alkoholu w organizmie, zaś drugą – innych podobnie działających substancji. Wyniki badań są jednoznaczne, wyżej przytoczone.

Pojęcia stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu” i stanu „pod wpływem środka odurzającego” nie zostały zdefiniowane w żadnym akcie prawnym, tak jak ma to miejsce w odniesieniu do spożycia alkoholu (por. art. 46 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz.

1356 z późn. zm., art. 115 § 16 k.p.k.). Brak definicji legalnej powoduje liczne trudności interpretacyjne. Sąd rozpoznający konkretny przypadek o czyn polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie znajdowania się pod wpływem lub po użyciu substancji odurzającej innej niż alkohol, musi zatem - de lege lata - nie tylko stwierdzić istnienie takiego środka w organizmie osoby kierującej pojazdem, ale również określić, czy wpłynął on na jej zachowanie w sposób analogiczny, jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Dopiero po takim ustaleniu możliwe będzie przypisanie sprawcy znajdowania się „pod wpływem” środka odurzającego w rozumieniu art. 178 § 1 kk (wyrok SN z 4.10.2013 r., IV KK 136/13, LEX nr 1379930). Przenosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy zestawić wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdzi, iż „nie pamiętam dokładnie jak to się stało. Prawdopodobnie zasnąłem” z opinią biegłego z zakresu toksykologii, oraz uwzględniając okoliczności zdarzenia, należy zgodzić się z wnioskiem wprowadzonym przez biegłego toksykologa, iż w dacie zdarzenia poziom

substancji ujawnionej w organizmie oskarżonego był tego rodzaju, że upośledzał sprawność psychomotoryczną oskarżonego w stopniu podobnym jak w stanie nietrzeźwości odpowiadającym stężeniu alkoholu w krwi a poziomie powyżej 0,5 ‰. Poziom substancji psychaktywnej ujawnionej w organizmie oskarżonego w dacie zdarzenia mógł się kształtować na poziomie powyżej 2,5 ng/ml, a zatem mógł być wyższy od ujawnionego w dacie badania. Wniosek ten został poprzedzony rozważaniami o fazach (...) (...) - (...) i elementach cechujących poszczególne fazy, co biegły przedstawił obszernie w zasadniczej opinii pisemnej (k. 95). Ostatnią z faz jest faza izolacji – objawiająca się sennością, lekkim otępieniem, apatią, spadkiem aktywności, zaburzeniami kontroli czasu oraz przestrzeni. Jak już zaznaczono, zestawivszy te rozważania tak z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, nie ulega wątpliwości, że w dacie badania oskarżony znajdował się w ostatniej fazie metabolizowania substancji psychotropowej. Jak podkreślił biegły, maksymalne stężenie (...) (...) osiągnęte jest między

5 a 10 minutą od zażycia ostatniej dawki w formie palenia, a następnie obserwowany jest dynamiczny spadek stężenia, stąd pewne jest, iż rzeczywiste stężenie w chwili prowadzenia pojazdu i zatrzymania było wyższe niż w chwili oznaczenia (pobrania próbki krwi).

Należy ubolewać, że od oskarżonego pobrano tylko jedną próbę krwi na potrzeby badań toksykologicznych. Dochowanie takiej staranności przybliżyłoby bowiem do jednoznacznych ustaleń o szybkości metabolizowania substancji psychotropowej w organizmie oskarżonego w dniu zdarzenia. Nie ma jednak powodu posilkowania się w tej sprawie zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk. Zasady in dubio pro reo nie można postrzegać jako swoistego uproszczonego traktowania wątpliwości (wyrok SN z 25.06.1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992/1–2, poz. 14; wyrok SN z 2.12.2005 r., V KK 162/05, Prok. i Pr. 2006/4, poz. 4). Nie może być ona rozumiana jako przyzwolenie na rezygnację z dokonania oceny dowodów, która nastęrcza trudności – i to nawet znacznych. Organ procesowy jest zobligowany zmierzyć się z oceną każdego

przeprowadzonego i dopuszczalnego przez prawo dowodu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc uznać, czy jest on wiarygodny bądź niewiarygodny (wyrok SN z 10.05.2006 r., III KK 361/05, Biul. PK 2006/6, poz. 1.02.1). W przepisie art. 5 § 2 kpk mowa jest wyłącznie o wątpliwościach, których nie da się usunąć. Równie istotnym, co wskazanie kierunku rozstrzygania istniejących wątpliwości, elementem tej zasady jest zatem zobowiązanie organów do podjęcia wszelkich czynności zmierzających do rozwiania pojawiających się obiekcji. Dopiero stwierdzenie, że wszystkie dopuszczalne przez prawo środki dowodowe zostały wyczerpane i podjęto wszelkie próby wyjaśnienia pojawiających się rozbieżności, uprawnia do skorzystania z art. 5 § 2 kpk (wyrok SA w Katowicach z dnia 28.03.2018r., II AKa 91/18, LEX nr 2490246). Z pomocą przychodzi bowiem uzupełniająca opinia biegłego toksykologa. Jak zaopiniował uzupełniająco biegły, spadek (...) - (...) we krwi oskarżonego mógł wynosić od 0,88 ng/ml do 1,52 ng/ml. Oznacza to, że w chwili zdarzenia stężenie (...) - (...) mogło kształtować się na poziomie od 2,91 ng/ml

do 3,56 ng/ml. Wniosek taki biegły wyprowadził mając na uwadze tak okoliczności leżące po stronie oskarżonego, jak i badania prowadzone na reprezentatywnych próbach rzeczywistych na zawartość (...) (...) u kierowców.

Bazując na wyniku wykonanego badania krwi oraz informacjach mających wpływ na metabolizowanie (...) - (...) (a są to informacje, że: oskarżony ma 28 lat, jest osobą zdrową, ma prawidłową budowę ciała i nie zażywa leków, a dodatkowe badania toksykologiczne nie ujawniły innych środków mogących mieć wpływ na farmakokinetykę (...) (...)) biegły podtrzymał wyrażony w opinii zasadniczej, a wyżej przywołany wniosek. Jak nadto zaopiniował biegły, nie ma wprawdzie definicji legalnej pojęcia „pod wpływem środka odurzającego”, to zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, należy przyjąć że stan pod wpływem substancji psychotropowej (...) - (...) określa się na poziomie powyżej 2,5 ng/ml (postanowienie Sądu Najwyższego z 19.11.2020 r., V KK 516/19, LEX nr 3095013.).W chwili wypadku D. M. znajdował się pod wpływem substancji

psychotropowej. Mogło to upośledzać jego sprawność psychomotoryczną w stopniu podobnym jak w stanie nietrzeźwości, co odpowiadałoby stężeniu alkoholu we krwi powyżej 0,5%. Uprawnione jest twierdzenie, iż oskarżony uchybił także zasadzie bezwzględnej trzeźwości. Następnym niestosowaniem się przez oskarżonego do zasady szczególnej ostrożności, oraz bezwzględnej trzeźwości był wypadek drogowy, w wyniku którego śmierć poniósł pokrzywdzony M. Z.. Oskarżony zrealizował swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu występkę wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk.

Uchybienie zasadom bezpieczeństwa w ruchu ma charakter umyślny. Należy jednak zauważyć, że niezależnie od tego, czy sprawca naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym umyślnie, czy nieumyślnie, występki stypizowany w treści art. 177 kk popełniony jest nieumyślnie (vide: uchwała SN z dnia 22.11.1973 r., VI KZP 29/73, OSNPG 1974/2/23). Sposób naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (tutaj umyślny) nie rzutuje na stronę podmiotową zarzucanego oskarżonemu występkę,

ale wpływa na zawartość jego bezprawia.

Jak już zaznaczono, oskarżony prowadził pojazd mechaniczny będąc po wpływie środka odurzającego. Zachowanie sprawcy, kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione - jeden określony w art. 178a § 1 lub 2 kk, drugi zaś - w art. 177 § 1 lub 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk (postanowienie SN z dnia 19.07.2006 r., III KK 139/06, LEX nr 193078).

Z uwagi na powyższe Sąd przypisał oskarżonemu także czyn z art. 178a § 1 kk. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Czyny oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające

bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z			

<i>poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. M.	1a, 1b		<p>Kary: 2 lat pozbawienia wolności (czyn 1a) oraz 4 miesięcy pozbawienia wolności (czyn 1b) są adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia:</p> <p>a/jako okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - naruszenie jednej z kluczowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – zasady bezwzględnej trzeźwości, oraz zasady szczególnej ostrożności, - znajdowanie się przez oskarżonego pod wpływem substancji odurzającej, co już z woli ustawodawcy stanowi okoliczność obligującą do obostwienia kary, <p>b/ jako okoliczności łagodzące:</p> <p>- częściowe przyznanie się do zarzucanego czynu.</p>
D. M.	3, 4		<p>Oskarżony dopuścił się przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości. Przypisanie oskarżonemu czynów, czy to z art. 178a § 1 kk, czy</p>

			<p>z art. 177 § 2 kk, obliguje do orzeczenia środków karnych polegających na zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych. Taki środek karny ma nie tylko charakter represyjny, lecz także pełni funkcję prewencyjną, poprzez wyeliminowanie z ruchu drogowego osoby stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Poszukując podstawy prawnej do orzeczenia o wskazanym środku, sięgnięto po przepis art. 42 § 3 kk (popelnienie przestępstwa określonego w art. 177 § 2 kk pod wpływem środka odurzającego), art. 42 § 2 kk (popelnienie czynu z art. 178a § 1 kk). Co do orzeczenia w trybie art. 42 § 3 kk, jest to zaostzona forma orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów z uwagi na stany faktyczne, w związku z którymi dochodzi do skazania sprawcy, przemawiające za jego surowym potraktowaniem w tej płaszczyźnie.</p>
D. M.	2, 5		<p>W oparciu o treść art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonej za poszczególne występki jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p>

Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 88 kk w zw. z art. 90 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe środki karne Sąd połączył i wymierzył oskarżonemu łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Takie rozstrzygnięcie uzasadniają ściśle związki podmiotowo- przedmiotowe pomiędzy zarzucanymi oskarżonemu czynami.

Wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej nie daje podstaw do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenie wykonania kary. W realiach tej sprawy należy również zaakcentować względy społecznego oddziaływania kary jako sprzeciwiające się (nawet przy wymiarze kary na poziomie pozwalającym na takie rozstrzygnięcie) stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia

			<p>odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).</p>
D. M.	7		<p>Celem wzmocnienia orzeczenia o karze i prewencyjnego oddziaływania orzeczenia, jak również dla podkreślenia naganności i bezprawności zachowania oskarżonego polegającego na kierowaniu pojazdem w stanie pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 1 kk), Sąd mając za podstawę treść art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.</p>
D. M.	8		<p>Przepis art. 47 § 3 kk przewiduje obowiązek orzeczenia nawiązki w określonym</p>

układzie sytuacyjnym. Obowiązek jej orzeczenia aktualizuje się w wypadku popełnienia czynu m.in. z art. 177 kk (jak w tej sprawie), przy czym orzeczenie nawiązki jest warunkowane popełnieniem przez sprawcę tego czynu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, bądź zbiegnięcie z miejsca wypadku. W realiach przedmiotowej sprawy zachodzą podstawy do orzeczenia nawiązki o jakiej mowa w powołanym przepisie, albowiem oskarżony stoi przed zarzutem popełnienia występku z art. 177 § 2 kk a czynu tego oskarżony dopuścił się będąc pod wpływem środka odurzającego. Beneficjentem nawiązki, w przypadku śmierci pokrzywdzonego (jak w tej sprawie) jest osoba najbliższa, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. Jak wskazują zgromadzone dowody, B. i M. małżonkowie Z. prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, tworzyli wieloletni związek. Pokrzywdzony przyczyniał się w znacznym stopniu do utrzymania rodziny, jego zarobki kształtowały się na poziomie 1.500 -1.700 **EURO**. Sytuacja życiowa B. Z., na skutek śmierci męża w

wypadku drogowym uległa znacznemu pogorszeniu, tak z powodów finansowych, jak i osobistych. Z woli ustawodawcy dolna granica nawiązki została określona na poziomie 10.000 złotych. Ustawodawca nie przewiduje możliwości odstąpienia od nawiązki, poza wyjątkiem wskazanym w art. 47 § 5 kk, mianowicie wówczas, gdy:

- wstąpią szczególnie uzasadnione okoliczności;
- wymierzona nawiązka powodowałaby dla sprawcy uszczerbek dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny;
- pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą.

Podnosi się przy tym, iż przesłanki te muszą wystąpić kumulatywnie, co w tej sprawie nie ma miejsca.

W tym miejscu należy nadto zauważyć, że podstawą zwolnienia z obowiązku orzeczenia omawianej nawiązki, nie jest naprawienie szkody lub krzywdy (stanowisko M.Iwańskiego przywołane w publikacji pod red. P.Daniluka „Środki karne, przepadek, i środki kompensacyjne w znowelizowanym Kodeksie karnym”, Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2017, str.

			440-441). Zastrzeżenie to jest w sprawie o tyle konieczne, że jak wskazują zgromadzone dowody, wniosek B. Z. o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 03.11.2020r., w wyniku którego śmierć poniósł małżonek wnioskującej, został rozstrzygnięty ugodą w postępowaniu przez zakładem ubezpieczeń.
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. M.	6		Okres zatrzymania prawa jazdy zaliczono na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, stosownie do zaleceń wynikających z art. 63 § 4 kk.
D. M.	9		Okres zatrzymania oskarżonego w przedmiotowej sprawie w postaci 3 dni zaliczono na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk.
7.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się			

<p>do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 6.444,31 zł obejmującą:</p> <ul style="list-style-type: none"> - opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł, - ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym 20 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym / 	

Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),

- opłaty za chemiczne badanie płynów ustrojowych na zawartość alkoholu 62,70 zł (k. 103)

- wydatki związane z przygotowaniem sekcji zwłok – 1.250,10 zł (k. 58),

- wynagrodzenie biegłego z zakresu dziedziny kryminalistycznej rekonstrukcji zdarzeń drogowych – 971,70 zł (k. 77),

- wynagrodzenie tłumacza – 175,92 zł (k. 109),

- wynagrodzenie biegłego patomorfologa – 489,31 zł (k. 125),

- wynagrodzenie Biegłego z dziedziny fizyki, chemii i toksykologii substancji psychotropowych i środków odurzających - 898,33 zł (k. 152) ,

- opłata za parking i holowanie zabezpieczonych pojazdów – 1585,08 zł

- wynagrodzenia kuratora za przeprowadzenie wywiadu środowiskowego – 81,28zł (k. 277)

- zwrot kosztów przejazdu świadka – 94,19zł (k. 311)

-wynagrodzenie Biegłego z dziedziny fizyki, chemii i toksykologii substancje psychotropowe i środki odurzające za opinię

	<p>uzupełniająca – 765,70 zł (k. 321)</p> <p>Opłatę w wysokości 400 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).</p>
6. 1Podpis	